— Σιωπή, γιά τὸ Θεό! Νά ἡ θειά μου! τὸν διέκοψε ἡ Ἀλίκη, τροσπαθῶντας νὰ τὸν σταματήσῃ.

Καὶ πραγματικά, τὴν ἴδια στιγμή, ὡς ἐκ θαύματος, ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ παρουσιάστηκε ἡ Λαύρα. Ἡ Ἀλίκη δμως ἦταν τόσο πολὺ ταραγμένη, ὥστε δὲν πρόσεξε καθόλου αὐτὴ τὴν περίεργη σύμπτωσι.

— Λοιπόν, εἶτε ὁ νέος σὰν νὰ ἐξακολουθοῦσε προηγούμενη συνομιλία, αὔριο τὸ βράδυ δυστυχῶς δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἔρθω. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ταξειδέψω, ὅπως σοῦ εἶπα...

— Πήγαινε στὸ καλό, ψέλλισε ἡ Ἀλίκη, κι' ὁ Θεὸς μαζύ σου!

Ἡ Ἀλίκη, σύμφωνα μὲ τὴ συνήθειά της, πῆρε μπροστὰ στὴ Λαύρα τὰ χέρια τοῦ μνηστῆρος της καὶ τάσφιξε μὲ περιπάθεια. Ἔπειτα τὸν συνώδευε ὥς τὴν πόρτα κι' ἐκεῖ ἄλλαξαν ἕνα φλογερὸ φιλί.

— Θεόδοτέ μου. ἀνησυχῶ πολὺ γιὰ σένα! τοῦ εἶπε καθὼς τὸν ἀποχαιρετοῦσε.

— Πόσο εἶσαι παιδί ἀκόμα. Ἀλίκη!

— Μὲ ἀγαπᾶς;

— Εἶνε περιττὸ νὰ μοῦ κάνῃς τέτοια ἐρώτησι... Νομίζω ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃς...

— Λοιπόν, ἂν ἡ καρδιά σου κι' ἡ ζωή σου μοῦ ἀνήκουν, σὲ παρακαλῶ, Θεόδοτε, νὰ προσέχῃς πολύ, τώρα μάλιστα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά... Ἀκόμα καὶ στὸν ἴδιο τὸν πατέρα σου θὰ σὲ συμβούλευα νὰ μὴν ἔχῃς ἐμπιστοσύνη... Θεόδοτε, φυλάξου ἀπ' ὅλους, φυλάξου ὡς κι' ἀπ' τὴ μνηστή σου...

Κι' ἐνῶ ἐκεῖνος προσπαθοῦσε νὰ κλείση τὸ στόμα της μ' ἕνα φιλί, ἡ Ἀλίκη ἐξακολούθησε:

— Ποιὸς ξέρει μήπως δὲν σοῦ διαφύγη στὸν ὕπνο καμμιὰ λέξι!... Ὤ, Θεόδοτε, ὁρκίσου μου ὅτι θὰ προσέχῃς πολὺ στὸν ἑαυτό σου, θὰ τὸν προσέχῃς ὑπερβολικά! Πρόσεχε σὲ τί μέρος πατᾶς, πρόσεχε ἀκόμα κι' αὐτὸν τὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέῃς...

—Καλά, σοῦ τ' ὁρκίζομαι, ἀποκρίθηκε ὁ Θεόδοτος, κατάπληκτος γιὰ τὸν ὑπέρμετρο φόβο τῆς νέας.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις; ἐξακολούθησε ὁ ἴδιος. Μήπως ἄκουσες τίποτε ποὺ σ' ἀνησύχησε;

— Ὤ, τίποτε, τίποτε! ἀποκρίθηκε ἡ Ἀλίκη. Φοβᾶμαι ὅμως, φοβᾶμαι πολύ.... Θεόδοτε, ἔχω τὴν ὑποψχεσί σου ὅτι θὰ προσέχῃς;

— Ναί, ἀγάτη μου, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι... Ἡσύχασε... Ἤσυχασε... Ὕστερ' ἀπὸ λίγο θἄχοιν λείψει ὅλοι οἱ φόβοι σου...

Ἡ Ἀλίκη τὸν ἀγκάλιασε μὲ περιπάθεια, ἄλλαξαν ἀκόμη ἕνα φιλί κι' ἔπειτα ὁ κόμης Μαριγιὰκ ἔφυγε βιαστικά.

Ἡ Ἀλίκη δὲν γύρισε ἀμέσως μέσα. Ἔμεινε γιὰ λίγα λεπτὰ στὸν κῆπο, μὲ τὸ σκοπὸ ν' ἀποκτήση τὸ θάρρος της καὶ νὰ συγκεντρώση τὶς σκέψεις της.

(Ἀκολουθεῖ)

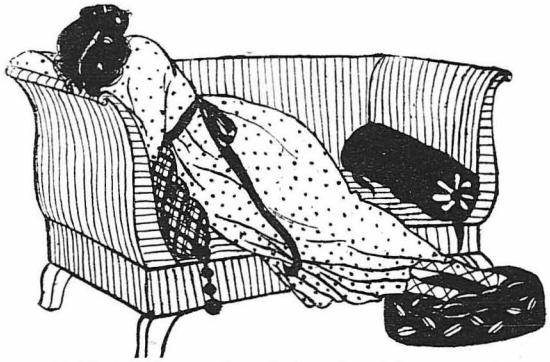

Ἡ Ἐριέττη ἔπεσε, τέλος, ἀπελπισμένη σ' ἕναν καναπέ...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ ΑΔΟΛΦΟΥ ΤΗΛ**

ΜΙΝΑ ΛΟΒΑΤΑ

Ἡ Ἐριέττη στεκότανε στὸ παράθυρο τοῦ καινούργιου σπιτιοῦ της καὶ κύτταζε μὲ ὀργὰ μάτια τὸν ἄντρα της, τὸν Ἐρρῖκο, ποὺ, ἀφοῦ τῆς ἔκαμε ἕνα νόημα γεμάτο τρυφερότητα κι' ἀγάτη, χάθηκε στὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου.

Ἡ νέα γυναῖκα εἶχε παντρευτεῖ μόλις πρὶν ἀπὸ ἕξη μῆνες. Ὁ σύζυγός της ἦταν ὑποδιευθυντὴς σ' ἕνα μεγάλο τραπεζιτικὸ κατάστημα, ὅπου εἶχε πολλὴ ἐργασία. Ἔτσι ἀναγκαζόταν νὰ μένη στὸ γραφεῖο του τὶς περισσότερες ὧρες τῆς ἡμέρας του.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ Ἐρριέττη εἶχε παρατηρήσει πῶς, ὁ Ἐρρῖκος, ἀκόμα κι' ὅταν ἦταν κοντά της, φαινοταν πολὺ ἀπασχολημένος κι' ἐβυθιζόταν ὁλόενα σὲ σκέψεις.

Ἡ Ἐριέττη ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Ἐρρῖκο γιὰ τὴ μεγάλη του καρδιὰ, ἀλλὰ ὅπου ὑπάρχει ὑπερβολικὴ ἀγάπη, ὑπάρχει καὶ ὑπερβολικὴ ὑποψία. Γι' αὐτὸ ἀνακάτωνε συχνὰ τὰ γράμματα τοῦ συζύγου της κι' ἔψαχνε τὶς τσέπες του, ἀλλὰ πάντα χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Ἕνα πρωὶ ποὺ ὁ Ἐρρῖκος ἔφυγε νὰ πάη σ' ἕνα προάστειο, ὅπου θἄμενε γιὰ κάποια ὑπόθεσί του ὥς τὸ βράδυ, ξέχασε, φεύγοντας, ἀπάνω στὸ τραπέζι του ἕνα σημείωμα, ὅπου ἡ γυναῖκα του διάβασε κατάπληκτη τὸ ἑξῆς:

«*Στὸν ἀνθοπώλη Χ... 200 φράγκα γιὰ Μίνα Λοβάτα*».

Ἡ ἀνάγνωσι αὐτῶν τῶν λέξεων ἦταν κεραυνὸς γιὰ τὴ δυστυχισμένη τὴ νεόπαντρη. Ὥστε λοιπὸν εἶχε δίκηο ποὺ ὑποψιαζόταν τὸν ἄντρα της καὶ τὸν παραφύλαγε καὶ ζητοῦσε νὰ τὸν πιάση...

Μὰ ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ Μίνα; Θάταν, χωρὶς ἄλλο, κάμμιὰ ξένη καλλιτέχνις, ἀπ' αὐτὲς ποὺ γυρίζοιν στὶς μεγάλες πόλεις καὶ ξεμυαλίζουν τοὺς ἄντρες.

Τὸ δυστύχημα ἦταν τόσο ξαφνικὸ καὶ φοβερὸ γιὰ τὴν Ἐριέττη, ὥστε ἄρχισε νὰ χύνη ἄφθονα δάκρυα γιὰ τὴν ἀπιστία τοῦ συζύγου της καὶ νὰ πηγαινοέρχεται μέσα στὸ σπίτι κατασυντριμμένη ἀπὸ τὴ θλίψη κι' ὥς ποῦπεσε τέλος ἀπελπισμένη σ' ἕναν καναπέ...

— Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μ' ἀπατᾶ μὲ μιὰν ἄλλη! μονολογοῦσε μὲ παραφορά. Αὐτὸ εἶνε φρικτό, ἀπίστευτο, τερατῶδες!...

Ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν πέρασε μὲ μαῦρες κι' ἀπαίσιες σκέψεις.

Κατὰ τὴ νύχτα γύρισε ἐπὶ τέλους κι' ὁ σύζυγός της. Ὁ Ἐρρῖκος παραξενεύτηκε πολὺ ὅταν, μπαίνοντας μέσα στὸ σπίτι, παρατήρησε πῶς ἡ γυναῖκα του δὲν τὸν ὑποδέχτηκε, ὅπως ἄλλοτε, μὲ χαρά.

— Τί ἔχεις, χρυσῆ μου; τὴ ρώτησε. Μήπως εἶσαι ἄρρωστη;

Ἐκείνη τοῦ ἔδωσε μιὰν ἀόριστη ἀπάντησι καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο. Κι' ὅταν ὁ Ἐρρῖκος πῆγε κοντά της καὶ ζήτησε νὰ τὴ φιλήση, ἐκείνη ἐξακολούθησε νὰ τοῦ φέρνεται ψυχρὰ κι' ἀδιάφορα.

Ἔτσι, ἀφοῦ εἶδε κι' ἀπόειδε, ὁ Ἐρρῖκος πῆρε ἕνα βιβλίο ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη του καὶ βυθίστηκε στὴν ἀνάγνωσι, ἐνῶ συγχρόνως προσπαθοῦσε ν' ἀνακαλύψη γιὰ ποιὰ αἰτία ἦταν θυμωμένη, μαζύ του ἡ γυναῖκα του. Ἔξαφνα ἄκουσαν τὸ κουδοῦνι νὰ χτυπᾶ καὶ εἶδαν νὰ μπαίνη ἡ ὑπηρέτρια κρατῶντας ἕνα καλάθι. Ὁ Ἐρρῖκος τὸ πῆρε ἀμέσως ἀπὸ τὰ χέρια της, λέγοντας:

— Ὁρίστε τὰ λουλούδια γιὰ τὸν κῆπο μας!

Ἡ γυναῖκα του μόλις ἄκουσε τὴ λέξι λουλούδια ἀνατινάχτηκε μὲ πόνο. Ὡστόσο συγκρατήσε τὸν ἑαυτό της καὶ βοήθησε τὸν Ἐρρῖκο νὰ βγάλη ἀπ' τὸ καλάθι τὰ ἄνθη. Ἦσαν κάτι ὡραῖα γαλάζια λουλούδια ποὺ τἄβλεπε γιὰ πρώτη φορά.

— Νὰ κι' ὁ λογαριασμός! εἶπε ὁ Ἐρρῖκος κι' ἔβγαλε ἀπ' τὸ καλάθι ἕνα χαρτί, τὸ ὁποῖο ξεδίπλωσε καὶ διάβασε:

«*Λογαριασμὸς τοῦ ἀνθοπωλείου Χ... 40 ἄνθη Μίνα Λοβάτα δραχ. 200*».

Μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Ἐριέττη, ἔβγαλε ἕνα δυνατὸ ἐπιφώνημα καὶ ὀπισθοχώρησε. Ὁ Ἐρρῖκος τὴν ἐκύτταξε μ' ἔκπληξι.

— Τί ἔπαθες, ἀγάτη μου; τὴ ρώτησε. Τί ἔχεις σήμερα;

— Ἀχ... τίποτε! ψιθύρισε ἐκείνη. Μίνα Λοβάτα τὸ λὲν αὐτὸ τὸ λουλοῦδι;

— Ναί, ἔτσι τὸ λέν. Σοῦ ἀρέσει;

— Μὰ δὲν εἶνε χορεύτρια;

—Χορεύτρια! ἔκαμε ὁ σύζυγός της μὲ κατάπληξι. Ἀστειεύεσα;

Ἡ Ἐριέττη ἔπεσε τότε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ συζύγου της καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τοῦ ἐξομολογήθηκε τὸ μυστικό της, τὸ μυστικὸ τῆς ζήλειας καὶ τοῦ λάθους της.

Κι' ὅταν κάθησαν στὸ τραπέζι, ἀγαπημένοι πειὰ ὅσο ποτέ, ἡ Ἐριέττη σήκωσε τὸ ποτῆρι της, φωνάζοντας:

— Ζήτω λοιπὸν ἡ Μίνα Λοβάτα!

— Ἡ... χορεύτρια! συμπλήρωσε γελῶντας ὁ σύζυγός της.

ΑΔΟΛΦΟΣ ΤΗΛ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

ΠΙΣΤΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ!

Μεταξὺ τῶν ζώων ποὺ ἀτέμειναν ἱστορικὰ γιὰ τὴ στοργὴ καὶ τὴν ἀφοσίωσί τους πρὸς τοὺς κυρίους των, συγκαταλέγονται ὁ σκύλος τοῦ Μιστρὰλ καὶ ὁ γάτος τοῦ Ροσεφόρ.

Ὅταν ἀτέθανε ὁ μεγάλος ποιητὴς τῆς Προβηγκίας, ὁ σκύλος του ἀρνήθηκε νὰ δεχτῆ ὁποιαδήποτε τροφὴ καὶ θρηνοῦσε ἀδιάκοπα, περιφερόμενος ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο. Ἔτσι ἐξαντλήθηκε καὶ ὕστερα ἀπὸ πέντε μέρες πέθανε ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Ἐξ ἄλλου ὁ Κροῦμερ, ὁ ἀχώριστος γάτος τοῦ περιφήμου γιὰ τοὺς δημοσιογραφικοὺς ἀγῶνες του Ροσεφόρ, κατελήφθη ἀπὸ τόση θλίψη καὶ ἀπογοήτευσι μετὰ τὸ θάνατο τοῦ κυρίου του, ὥστε μέσα σὲ δυὸ ἑβδομάδες πέθανε κι' αὐτός.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ καθόταν ζαρωμένος ἀπάνω στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου του περιοριζόμενος νὰ ἀνατινάσσεται κάθε τόσο καὶ νὰ λιγίζη τὴ ράχι του, σὰν νὰ περίμενε τὰ χάδια τοῦ κυρίου του.

Συγχρόνως γύριζε καὶ κύτταζε στὴν πόρτα, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν τὸν ἔβλεπε νὰ μπαίνη, κουλουριαζόταν πάλι καὶ ζάρωνε ἀπάνω στὸ γραφεῖο του μέχρις ὅτου πῆγε ν' ἀνταμώση κι' αὐτὸς τὸν ἀφεντικό του.

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΤΑΓΚΟ

Τὸ ταγκό, ὁ περίφημος αὐτὸς Εὐρωπαϊκὸς χορὸς ποὺ χορεύεται τόσο πολὺ στὶς ἡμέρες μας, κατάγεται ἀπὸ τὴν ὁμώνυμη ἐπαρχία Ταγκὸ τῆς Ἰνδοκίνας, ἀπ' ὅπου εἰσήχθη στὴν Ἱσπανία καὶ ἰδίως στὴν Ἀργεντινή, τῆς ὁποίας ἐθεωρήθη ἐθνικὸς χορός. Ἀναφέρεται μάλιστα, ὅτι στὰ 1637 ὁ Ἐπίσκοπος Ἀργεντινῆς ἀφώρισε τοὺς διοικητὴ τῆς χώρας, γιατὶ εἶχε χορέψει δημοσίᾳ ταγκό!